

"İnkâr vasıtasıyla, gayet cüzi bir sıkıntı vazifei ubudiyetten gelmeye mukabil, inkârda milyonlarla o sıkıntıdan daha müthiş manevi sıkıntılara kendini hedef eder." İzahl eder misiniz?

Eğer insan her şeyin dizgini elinde olan bir tek Allah'a iman edip, O'na tevekkül etmezse, sebeplerin tamamına kul, köle olmak zorunda kalır. Evet, korkaklığın kaynağı imansızlık ve tevekkülsüzlüktür. Kalbinde iman olmayan birisi, bu yüzden her hâdise karşısında titrer ve her musibetten azap duyar.

Mümin her şeyin tedbir ve dizgininin Allah'ın kudret elinde olduğunu bildiği için, hiçbir şeyden endişe ve telaş etmez. Ama kâfir Allah'a ve O'nun kâinattaki tedbir ve iradesine inanmadığı için, her şeyi tesadüfe veriyor. O zaman başına her an bir iş, bir musibet gelmesi imkân dâhilindedir. Bu yüzden her şeyde bir endişe bir telaş duyar. Her hâdise karşısında korkar ve titrer. "*Acaba bu musibet bana dokunur mu?*" der, hayatı zehir olur. Üstad Hazretleri bu manaya teyid için Amerika'da vuku bulmuş şu hâdiseyi misal veriyor: Kuyruklu yıldız dünyanın yakınından geçince "*Acaba dünyaya çarpacak mı?*" endişesi ile imanı ve tevekkülü olmayan veya zayıf olanlar çok korkmuş hatta evlerinden çıkmışlar.

Halbuki iman ve tevekkülü olan bir mümin, bu hâdisede şöyle düşünür; "*Şâyet bu yıldız dünyaya çarpma emrini Allah'tan almış ise tevekkülden başka yapacak bir şey yoktur, der hayret içinde çarpmasını bekler. Eğer o yıldız dünyamıza çarpa emri almamış ise, haddini aşır vazifesi olmadığı halde dünyamıza çarpamaz*" der, endişe ve telaştan kurtulur.

Allah'a tahkiki bir şekilde iman ile tevekkül eden adam hiçbir şeyden korkmaz, hiçbir hâdise karşısında titremez. Cesaretin menbaı iman olduğu gibi, korkaklığın kaynağı da imansızlık ve tevekkülsüzlüktür.